

DRINSKE MUČENICE

Informativni bilten Vicepostulature

Broj 6 – svibanj 2011.

s. Julija Ivanišević i četiri susestre

KĆERI BOŽJE LJUBAVI

UVODNA RIJEČ	
Pet neugasivih svijeća	3
PROMIŠLJANJE O MUČENIŠTVU	
Odluka za mučeništvo	4
IZ ŽIVOTA DRINSKIH MUČENICA	
O sestri Juli	7
O sestri Berchmani	8
O sestri Krizini	9
O sestri Antoniji	10
O sestri Bernadeti	11
USUSRET BEATIFIKACIJI	
Velikani vjere	12
Vatikanska vijest i odjeci	13
Kraj prvoga dijela puta	16
DANI MUČENICA	
Sve počinje i završava u Božjem Srcu	17
Klica svetosti zasijana krštenjem	18
DOGAĐAJI	
Putevima Drinskih mučenica	20
Vitraci	21
SVJEDOČANSTVA ŠTOVATELJA	
Njihov Put	22
Mudre djevice	23
Hoćeš li se suobličavati Kristu?	24
Utjeha na Drini	26
MILOSTI I USLIŠANJA	27
PJESMA	
Pet sestara	29
OBAVIJEŠTI I ZAHVALE	30
MOLITVA	31

Informativni bilten
Vicepostulature s. M. Jule
Ivanišević i četiriju
susestara
Br. 6/2011.

Bilten izlazi povremeno,
s dozvolom redovničkih
poglavara

Izdavač:
Vicepostulatura
Drinskih mučenica

Glavna i odgovorna urednica:
s. M. Ozana Krajačić

Uredničko vijeće:
s. M. Marta Čović, s. M. Dragica
Šekerija, Ljubica Pribanić,
Dinka Parlov, William Bello,
Božo Vuletić-Antić

Priprema i tisak:
Arca, Nova Gradiška

Naklada:
12000 primjeraka

Medaljica kakvu su nosile
Drinske mučenice

Pet neugasivih svijeća

Bogu se svidjelo uzdići malene. On pred nas stavlja pet neugasivih, boguposvećenih svijeća s Pala. One su gorjele ljubavlju i svetošću od svoga krštenja do smrti. Ni nasilna ih smrt nije ugasila. Na njihovu krštenju Otac je po svome Sinu, snagom Duha, u njima zapalio iskru vjere i dao im poslanje: „Gorite! Svijetlite svijetu koji je u velikom mraku!“ I one su poslušale. Krenule su putem posvećenoga života – one, svijeće, a Krist, Svjetlo. U vrijeme i nevrjeme gorjele su za Boga, dogorijevale za čovjeka, sagorijevale kao Bogu ugodna žrtva i u patnji i u progonu.

Spomen na tih pet neugasivih svijeća, koje su razbijale mrak i ublaživale ljudsku patnju, ne smije iščeznuti. Spomen na sestre Julu, Berchmanu, Krizinu, Antoniju i Bernadetu ostaje živ u našim srcima, a osobito živ u nasljedovanju. One nam svijetle svojim stavom i porukom, pozivom i odazivom.

Promatrajući njihov život i mučeničku smrt, i naše životne svijeće počinju odvažnije gorjeti. Uz svece i mi postajemo jačima i boljima. Osjećamo da se u nama obnavlja snaga i učvršćuje odluka da slijedimo njihov primjer: gorjeti za Boga i za čovjeka. I za one kojima smo smetnja, znak osporavan. Drinske su mučenice to činile vjerno i ustrajno, ne odustajući ni onda kada se vjernost dobru i Dobrome skupo plaćala. Poziv su i nama na neodustajanje od dobra, osobito onda kada nam se za dobro uzvraća zlom. One nas uče praštati.

Neka nam izmole strpljivu ljubav u podnošenju uvreda, sućutno srce za one koji posreću pod teretom zla i grijeha. Neka nas poduče kako istinski voljeti, ponizno služiti, s pouzdanjem se nadati. Neka nam izmole nepokolebljivu vjeru u bezgraničnu moć dobra i u ograničenu moć zla. Da vjerujemo u pobjedu dobra u svom vlastitom životu, u životima naših bližnjih, u društvu i u svijetu.

U odlučnom trenutku svoga života čvrsto su se držale Isusa, jedinoga Pobjednika nad silama zla i tame. I zato se nisu slomile. Primjer su i nama da se u borbi života oslonimo na Isusa da nas zlo ne obeshrabri i ne udalji od puta dobra.

Zahvaljujemo Bogu Ocu što je naumio uzdignuti na svijećnjak Blaženika Katoličke crkve ovih pet uzor-svijeća. One su dostojne časti oltara jer su u najtežim okolnostima patnje i progona dale izvanredno svjedočanstvo vjernosti Bogu i redovničkim zavjetima. Te neugasive svijeće pretvorile su tamu nasilja u blagoslov od kojega živi Crkva. I svatko od nas.

s. M. Ozana Krajačić, FDC
vicepostulatorica

Odluka za mučeništvo

s. M. Pia Herman, FDC

Rijedak je slučaj u današnjem svijetu da mučenička smrt kršćana izazove toliku pozornost europske i svjetske javnosti, medija i umjetničkih krugova. Ipak, lani je na uglednom Canneskom filmskom festivalu pobjeda pripala francuskom filmu „O ljudima i bogovima“. Riječ je o filmu snimljenom po istinitom događaju iz svibnja 1996. Sedam je francuskih trapističkih monaha, koji su živjeli mirno i u prijateljskim odnosima sa svojim susjedima muslimanima na gorju Atlas u Alžiru, nasilno odvedeno i pogubljeno u nepoznatim okolnostima od strane islamskih fundamentalista. Primali su prijetnje i upozorenja da se povuku s Atlasa dok još mogu. No monasi su svaki pojedinačno, a onda i kao čitava zajednica, odlučili ostati. Od njih devet, sedmero ih je odvedeno i ubijeno.

Povijest se ponavlja. Iako su vrijeme i okolnosti drugačije, ovaj nam film svojom zornošću može pomoći shvatiti što je mučeništvo i što znači odlučiti se za njega. Mnogo je dodirnih točaka između onoga što se događalo trapističkim monasima na Atlasu 1996. i onoga što su proživljavale sestre na Palama 1941. Proces odlučivanja je ono na što je u filmu stavljen poseban naglasak. Odluka prihvatiti mučeništvo nije odluka koju se donosi olako niti ju se donosi preko noći. Nije to tek tako reći: „Ostajem“, a znati da iza te odluke slijedi nasilna smrt. Velika je pomoć koju nam sudbina

ataskih trapista može pružiti kako bismo lakše razumjeli težinu i postupnost i onih odluka koje su donosile sestre Drinske mučenice.

Odluka biti spreman podnijeti mučeništvo nije tek neka kolektivna odluka, nije nešto što povodljivo činimo zato što i drugi tako čine. Niti je nešto što možemo izabrati ako za takvo što nemamo dovoljno jakosti ni pouzdanja u Božju snagu. Takva je odluka uvijek osobna, stoga je posebno teška. Ne može je donijeti netko drugi umjesto nas iako nam snaga i vjera bližnjih mogu biti silno velik oslonac i ohrabrenje. Dati svoj život ili ga sačuvati ustvari je izbor pred kojim se svaki

čovjek svakodnevno nalazi kad bira između ljubavi i sebičnosti, zauzetosti za druge i egoizma, vjernosti i nevjernosti.

Te nas svakodnevne odluke oblikuju u osobe koje u danom trenutku, ovisno o našem životnom putu, jesu ili nisu sposobne donijeti i onako teške odluke pred kakvima su se našli trapisti na Atlasu i sestre na Palama i u Goraždu. Njihove osobne odluke postaju njihova zajednička odluka. Ostali su dosljedni do kraja, bez obzira na posljedice.

Prva velika odluka pred kojom su se sestre našle bila je ostati na Palama, dok je ondje bilo toliko opasno, ili otići na sigurno. Bile su pozivane vratiti se u Sarajevo. Odluka ostati u neposrednoj opasnosti izbor je koji je ovisio o svakoj od njih. Svakodnevno su bile svjedokinje pucnjave i borbi. Mogle su se povući. Zasigurno, o tome su razmišljale. Možda su i međusobno o tome razgovarale, jedna s drugom dijelile zabrinutost i strahove. Moguće je da su i kao zajednica o tome govorile. Pojedinačno je svaka bez sumnje znala da im prijeti stvarna opasnost, unatoč tomu što su se nadale da im se neće dogoditi nikakvo zlo jer ga ni one nikome nisu činile.

Dana 11. prosinca 1941. njihova odluka ostati na Palama počela je donositi svoje nepredvidive plodove. Odvedene su na silu. Osjetile su što znači nemati više vlastitu sudbinu u svojim rukama. Jasno su vidjele da im za dobro neće biti uzvraćeno istom mjerom. Ostati na Palama temeljna je njihova odluka, i tom su ostanku ostale vjerne. Osta-

ti je značilo prihvatiti unaprijed sve moguće posljedice, i vlastitu smrt ako do toga dođe.

Goražde je pred njih stavilo drugi izbor. Mogle su sačuvati vlastite živote, ali pod cijenu koju sestre nisu htjele platiti. Ovaj put donose konačnu odluku. Jesu li o njoj razgovarale tijekom kratkoga zatočeništva u vojarni? Vjerojatno. Moguće je da su odluku donijele zajedno. No svakako ju je pri tom donijela svaka pojedinačno.

Iz obiju tih odluka – ostati na Palama unatoč opasnosti i izabrati radije smrt nego da budu silovane i tako „kupe“ vlastiti život – izranja na površinu onaj Božji dar koji je često uzrok zla i ljudskoga pada. A evo, ovdje taj Božji dar biva upotrijebljen u svoj svojoj veličanstvenosti, opravdavajući rizik u kojega je Bog ušao kada je njime obdario svakoga čovjeka. Dar je to slobode.

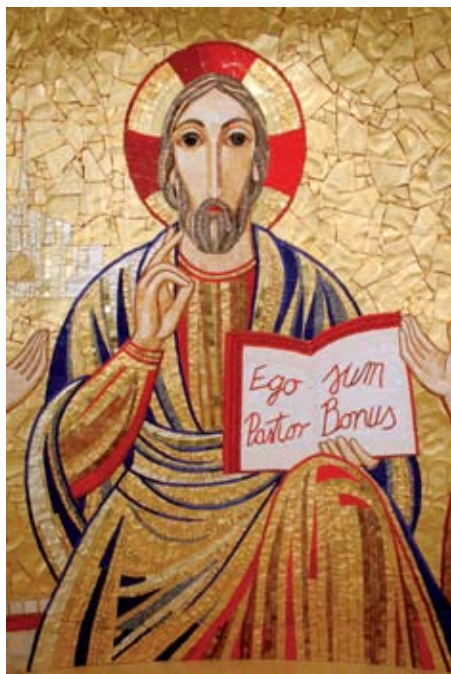
Mučeništvo je izbor. Ono ne mora biti izabrano. Može biti izabran vlastiti život. Korak je to na koji nitko nikoga ne može prisiliti. Može ga jedino čovjek sam izabrati. Poput Isusa. Koliko god izgledalo da mu drugi oduzimaju život i da je on pri tom posve bespomoćan, Isus bez ikakve dvojbe govori da mu nitko ne oduzima život nego da ga on sam daje.

Uistinu, oni koji čine nasilje nisu u stanju prepoznati zadivljujuću slobodu svojih žrtava. Uvjereni su u to da su oni gospodari situacije. Ne razaznaju da se pred njihovim očima upravo događa čudo, istinsko čudo Božje milosti i ljudske veličine, Božje vjernosti i ljudskoga pouzdanja. Čudo slobode.

U svemu se ovome krije još nešto. Ne samo sloboda u odnosu na vlastiti život, nego i sloboda u odnosu na zlo. Prijeti im razoran nasrtaj zla na njih, zlikovci su jači od njih, ne mogu im se fizički oduprijeti. Sestre u srcu mogu pristati to pretrpjeti. Svjesne su da bi tako sačuvale živu glavu. Ali bi morale dati svoj unutarnji pristanak na to zlo. Zlo im se nudilo kao rješenje: da sa zlom sklope unutarnji kompromis kako bi sačuvale živu glavu.

Sestre donose konačnu odluku. Ne pristaju. Nema kompromisa sa zlom. Ne pristaju na takve uvjete, iako ih nitko ne bi mogao osuditi da su u takvim okolnostima postupile drugačije. No one odlučuju ostati ono što jesu. Božje. Kao ni Isus, ne ulaze u razgovor s napasnikom. Zlo je zlo, bez obzira kakvu korist mi za se izvukli iz suradnje s njim.

Na takve kompromise mi, pak, često pristajemo. Pristajemo na zlo jer u njemu vidimo neko dobro za sebe, osobnu korist. Snaga se slobode sestara mučenica u njihovu odlučnom, radikalnom nepristajanju na takvu ponudu pokazuje u svoj svojoj jasnoći i veličini. Upravo je to najteža točka nasljedovanja Isusa. Upravo su se na tom najtežem iskušenju sestre pokazale neslomljivima. Krhkost obdarena tolikom snagom. Bespomoćnost blagoslovljena tolikom slobodom. Uistinu, nema situacije u kojoj Bog ne može na dobro surađivati s onima koji ga ljube. Nema te bezizlaznosti u kojoj Bog ne bi znao naći izlaza. Znamo često čuti da Bog, ako su zatvorena vrata, otvori prozor. U slučaju

sestara Drinskih mučenica to se doslovno obistinilo. Čudnom logikom, jednako kao u slučaju smrti svoga Sina, Bog spašava one koji do kraja ostaju vjerni daru slobode. One koji istinski vjeruju da je u Bogu, a ne u nama niti u našim kompromisima sa zlom i Zlim, izbavljenje, spasenje i život.

Mučenici su istinsko svjetlo i za naše životne odluke. I Drinske mučenice i monasi s Atlasa – svi su donijeli istu odluku, raslojenu u mnogo svakodnevnih životnih izbora dobra te konačno potvrđenu onim zadnjim, definitivnim odlukama ostati, dati život i ne pristati na spašavanje gologa života u zamjenu za odustajanje od vlastitoga puta suobličenja Kristu.

O sestri Juli

- rođena: 25. studenoga 1893. u Godinjaku kod Nove Gradiške
- krštena: 26. studenoga 1893. u župnoj crkvi u Starom Petrovu Selu
- zavjete položila: privremene 1916., doživotne 1923.
- zavjete krvlju potvrdila: 15. prosinca 1941. u Goraždu

Kod Kate s. Jule Ivanišević već se od djetinjstva zamjećivala izrazita pobožnost, dobrotu i poslušnost. Voljela je čitati životopise svetaca u želji da ih nasljeduje. U dvadesetprvoj godini ulazi u Družbu Kćeri Božje ljubavi u Sarajevu, zatim odlazi na dvogodišnju početnu formaciju u Beč, tadašnje mjesto odgoja i uprave. Nakon položenih zavjeta vraća se u Bosnu. U više joj je navrata povjerena služba poglavarice, a od 1932. do 1941. mudro i s ljubavlju vodi zajednicu sestara na Palama.

U svom životu odlikovala se mnogim ljudskim i moralnim vrlinama. Pamte ju kao anđeosku dušu, ljubaznu i dinamičnu, uvijek spremnu za pomoć. U teškim situacijama pokazivala je prisebnost i smirenost, bila je strpljiva i puna pouzdanja u Božju providnost. Za nju su govorili da je sveta sestra i uzorna redovnica. Zbog trajne povezanosti s Bogom zračila je posebnom duhovnom snagom i mirom. Njezino oduševljenje vlastitim zvanjem djelovalo je poticajno i na druge, privlačeći na nasljedovanje.

Bila je svima prava sestra i prava majka. Koliko je voljela svoje sestre, dokazala je 11. prosinca 1941., na dan njihova zarobljeničtva. Kada se na povratku iz centra Pala približavala opkoljenom samostanu i kada je shvatila da su sestre u životnoj opasnosti, bez oklijevanja im se pridružila i zajedno s njima pošla u mučeništvo, iako se mogla spasiti. Podnijela je mučeništvo s 48 godina.

Želeći nasljedovati svece o kojima je čitala, od hrane koje su joj roditelji spremali za jelo dok je čuvala ovce, slaninu je poklanjala drugoj djeci, a ona je uzimala samo kruh. Meso uopće nije htjela jesti dok nije došla u samostan.

(s. Ljiljana Abianac)

Imala je veliko pouzdanje u Božju providnost i nikada se nije bojala da će biti neuslišana.

(nekrolozi sestara)

Sestra Julia s nećakinja (sjedi s lijeve strane)

O sestri Berchmani

- rođena: 28. studenoga 1865. u Enzersdorfu, nedaleko od Beča u Austriji
- krštena: 30. studenoga 1865. u župnoj crkvi u Enzersdorfu
- zavjete položila: privremene 1883., doživotne 1892.
- zavjete krvlju potvrdila: 23. prosinca 1941. kod Sjetline

Djetinjstvo Karoline Anne s. Berchmane Leidenix obilježeno je ranim gubitkom oca. Zbog toga daljnji odgoj i obrazovanje prima, zajedno sa svojom mladom sestrom, u zavodu Družbe Kćeri Božje Ljubavi u Beču. Za vrijeme školovanja osjetila je duhovni poziv te je postala članicom te Družbe.

Nakon prvih zavjeta poslana je kao učiteljica i misionarka u Bosnu, gdje ostaje do svoje mučeničke smrti. Tom je narodu služila s ljubavlju pedeset osam godina: podučavala je i odgajala djecu, voljela siromahe.

Kao učiteljica novakinja, pet je godina odgajala mlade generacije sestara koje ju pamte po njezinoj pravednosti, plemenitosti i samodisciplini. Naravno je

strogost znala spojiti s dobrotom srca i razumijevanjem. Imala je veliku želju da mladima ulije dobar duh te da izrastu u prave ljude.

Bila je redovnica po Srcu Isusovu. Mudra i inteligentna, ali skromna i ponizna. Žena duboke vjere.

Dva mjeseca prije mučeničke smrti Bogu je najviše zahvaljivala za dvije milosti: za dar vjere i za dar redovničkoga poziva. Podnijela je mučeništvo sa 76 godina.

Učiteljica novakinja s. Berchmana sa s. Bernadetom

Sve je sile upotrijebila da nas dobro pripravi za budući redovnički život i što više približi dragom Bogu.
(s. Ljudevita Torbašinović)

Za siromahe je imala uvijek i srca i razumijevanja. (s. Valerija Trgovčević)

O sestri Krizini

- rođena: 14. svibnja 1885. u Zburama kod Šmarjetskih Toplica u Sloveniji
- krštena: 14. svibnja 1885. u župnoj crkvi u Šmarjeti
- zavjete položila: privremene 1923., doživotne 1926.
- zavjete krvlju potvrdila: 15. prosinca 1941. u Goraždu

Kada je Jožefa s. Krizina Bojanc imala šest godina, njezin je otac otišao u Ameriku i više se nije vratio. Majka je uložila mnogo truda i ljubavi kako bi prehranila i odgojila svojih pet kćeri i jednoga sina, koji je rano umro. Jožefa je pomagala majci te je od djetinjstva naučila brinuti o drugima, a zaboravljati sebe i svoje potrebe.

U tridesetšestoj godini odaziva se Božjem pozivu, ostavlja domovinu Sloveniju i u Sarajevu ulazi u Družbu Kćeri Božje Ljubavi. Nakon potrebne formacije i položenih zavjeta posvećuje se jednostavnom služenju u zajednici. Povjereni su joj poslovi u domaćinstvu, u praonici rublja, u vrtu te na poljoprivrednim dobrima pomoću kojih su se uzdržavale škole i zavodi Družbe.

U svom životu i radu s. Krizina je bila tiha i šutljiva, no izrazito marljiva i poštovna. Za sebe je birala teže poslove, a sestrama je ostavljala lakše. U kontaktima s drugima resila ju je jednostavnost, skromnost i nenametljivost. Za svetom misom i susretom s euharistijskim Isusom u pričesti čeznula je svom dušom, ponekad sve do suza. Kao velika štovateljica blažene Djevice Marije druge je poticala da joj se utječu u svojim potrebama. Umrla je mučeničkom smrću u 56. godini života.

Nikoga nije opterećivala svojim nedaćama ili nerazumijevanjem. Tiho je u sebi molila za blagoslov u radu, za svoje poglavare i sestre. (s. Blanka Kralj)

Bila je puna Boga i kao da je uvijek o Bogu razmišljala. To se vidjelo po njezinu držanju. (s. Beata Tomić)

Župna crkva u Šmarjeti

O sestri Antoniji

- rođena: 23. siječnja 1907. u Malom Lipju kod Novoga Mesta u Sloveniji
- krštena: 24. siječnja 1907. u župnoj crkvi u Hinju
- zavjete položila: privremene 1932., doživotne 1937.
- zavjete krvlju potvrdila: 15. prosinca 1941. u Goraždu

Jožefa s. Antonija Fabjan u ranom djetinjstvu ostaje bez oca, a u jedanaestoj godini umire joj i majka. Od tada brigu o djeci preuzima rodbina. Jožefu prihvaća majčina sestra, nastavlja je odgajati u kršćanskom duhu i utvrđivati u pravim vrijednostima. Kao djevojka osjetila je duhovni poziv te je u dvadettrećoj godini ušla u Družbu Kćeri Božje ljubavi u Sarajevu. U smisao redovničkoga života i predanja Bogu po zavjetima, u drugoj godini novicijata, uvodi je učiteljica novakinja s. Berchmana.

Sestru Antoniju resile su mnoge vrline, osobito poslušnost, plemenitost i dosljednost. Svojim zvanjem nije se poigravala već je, kako govore svjedočanstva, vrlo ozbiljno shvatila i živjela svoje posvećenje Bogu. Poziv na svetost ostvarivala je obavljajući jednostavne poslove u praonici rublja, u vrtu te na zemljišnim posjedima u zajednicama koje su brinule o uzdržavanju odgojnih ustanova Družbe.

Kao osoba bila je izrazito skromna, šutljiva, staložena i marljiva. Nikada nije govorila negativno o drugima. Smatrali su je uzor-sestrom. Svojom je smirenošću privlačila na nasljedovanje. Živjela je prema načelu koje je usvojila od tetke koja ju je odgajala: „Tko tebi učini zlo, ti njemu učini dobro.“ Podnijela je mučeništvo kada je imala 34 godine.

Sestra Antonija (desno)

Oduševljena redovničkim životom te dosljedna u izvršavanju onoga na što se obvezala.

(s. Berchmana Leidenix)

Nikada je nismo trebale moliti za uslugu jer je sestra sama vidjela naše potrebe i bila spremna da nam pomogne.

(nekrolozi sestara)

O sestri Bernadeti

- rođena: 17. lipnja 1912. u Velikom Grđevcu kod Bjelovara (podrijetlom iz Mađarske)
- krštena: 18. lipnja 1912. u župnoj crkvi u Velikom Grđevcu
- zavjete položila: privremene 1932., doživotne 1938.
- zavjete krvlju potvrdila: 15. prosinca 1941. u Goraždu

Terezija s. Bernadeta Banja odrasla je u kršćanskom ozračju, u obitelji molitve, poštenja i rada. U ranoj mladosti osjetila je duhovni poziv te je odlučila ući u Družbu Kćeri Božje ljubavi. Početni redovnički odgoj primila je u Koprivnici i Sarajevu.

U drugoj godini novicijata učiteljica novakinja s. Berchmana uvodi je u ljepotu i veličinu predanja Bogu po svetim zavjetima. Nakon položenih zavjeta premještena je na Pale, gdje ostaje do svoje mučeničke smrti.

Mjesto njezina rada i posvećenja bilo je kuhinja. Uložila je svu sebe u službu kuharice hrabro se suočavajući s raznim teškoćama. Bila je niska rasta te se kod posla morala služiti stolčićem, no sve je podnosila strpljivo i s ljubavlju. Naučila je pobjeđivati samu sebe i biti drugima na usluzi.

Za nju kažu: Vjerna u malom. Zbog te svakodnevne tihe vjernosti Bog joj je u njezinoj 29. godini ponudio palmu mučeništva. Nije ju odbila, ostala je vjerna i u velikom.

Sestra Bernadeta s majkom i rodbinom, travanj 1941.

Nikad joj nisam jednu stvar dva puta ponovila. U poslušnosti je bila savjesna i spremna na žrtvu. (s. Maksimilijana Weisner)

Ne sjećam se da sam je ikada vidjela nervoznu ili nestrpljivu. (s. Vitalija Oletić)

Bila je malo srce i žila kucavica one male samostanske zajednice na Palama. (s. Valerija Trgovčević)

Velikani vjere

Generalna kuća FDC

Pismo s. Lucyne Mroczek, vrhovne glavarice Družbe Kćeri Božje ljubavi, upućeno svim sestrama 19. prosinca 2010. iz generalne kuće u Grottaferrati (Rim)

Na početku druge godine devetnice za pripremu na jubilej 150. obljetnice osnutka naše Družbe, upućujem vam ovih nekoliko riječi zahvale za vašu molitvenu podršku postupku beatifikacije i kanonizacije službenica Božjih Drinskih mučenica. (...)

Ova važna etapa kauze naših sestara, kao i njihovo mučeništvo, završena je upravo u danima došašća. Baš u ovo vrijeme još jače kontempliramo otajstvo utjelovljenja Sina Božjega. Na treću adventsku nedjelju liturgija riječi nam predočuje lik Ivana Krstitelja, kojega, zatvorenog u tamnici, muči sumnja da je pogriješio. Naime, prema njegovu uvjerenju, zajedničkom svim vjernima Staroga zavjeta, Mesija je trebao biti jak, moćan; trebao je uništiti sve nepravde i zla Izraelu neprijateljskih naroda. Moćni Mesija je također trebao ojačati izraelski narod tako da on zagospodari svim ostalim narodima. Takav Mesija, blag i strpljiv, toliko različit od onoga što je očekivao, Ivana je poljuljao. „Jesi li ti Onaj koji ima doći?“ – pita Isusa. Prije nekog vremena sam je Ivan svojim učenicima pokazao Isusa kao Mesiju, ali sada, u tamnovanju, u iskušenju vjere u Mesiju, potrebna mu je potvrda. Isus mu je daje riječima Pisma koje naviještaju način ostvarenja njegova spasenja.

Učimo od Ivana Krstitelja da se ne može biti kršćaninom ‚općenito‘ ili ‚približno‘, prema ‚vlastitom ukusu‘, nego je neophodno prihvatiti Kristov nauk i njegov način života te mu se vjerno suobličavati. Naše sestre mučenice utjelovile su u život ono što mi još učimo: ljubiti Boga i blišnjega sve do darivanja vlastitog života da bi ostale vjerne Bogu u svemu, na poseban način u onome što su mu bile obećale po redovničkim zavjetima.

Četvrte adventske nedjelje sv. Josip nas uči kako slušati, prepoznati i vršiti Božju volju. (...) Bog je tražio njegov „da“ da bi je ispunio. Mogli bismo reći da je Bog uključio cijelu Svetu Obitelj da bi mogao ostvariti plan spasenja ljudskoga roda: bio je potreban odgovor Isusa, Sluge Jahvina, bio je potreban Marijin „da“, kao i „da“ Josipov. I naše sestre mučenice zajedno su živjele svoju vjernost Bogu u svakodnevnom životu te su ostale zajedno i u svom herojskom činu vršenja njegove volje. Učimo od ovih velikana: sv. Ivana Krstitelja, sv. Josipa i sestara mučenica, kako težiti prema svetosti živeći zvanje koje smo od Boga primile.

Vatikanska vijest i odjeci

Dana 14. siječnja 2011. papa Benedikt XVI. ovlastio je Kongregaciju za proglašenje svetih u Rimu da proglasi Dekret o mučeništvu službenica Božjih Drinskih mučenica, čime je odobrio njihovo proglašenje blaženima.

Tim činom ispunjeni su svi uvjeti za beatifikaciju s. Jule (Kate Ivanišević), s. Bernadete (Terezije Banja), s. Kri-zine (Jožefe Bojanc, s. Antonije (Jožefe Fabjan) i s. Berchmane (Karoline Anne Leidenix).

Ta je vijest radosno odjeknula u hrvatskom narodu na području Hrvatske i Bosne i Hercegovine, zemlji njihova mučeništva. To je osobiti dar milosti Družbi Kćeri Božje ljubavi kojoj su pripadale, kao i (nad)biskupijama i župama gdje su krštenjem urasle u mistično tijelo Kristovo.

Odjeci

Nadamo se i žarko želimo da ova svečana potvrda njihove posvemašnje ljubavi prema Bogu, zapčaćene prolijevanjem krvi, svima nama, cijeloj Družbi, bude novi i jaki poticaj na nasljedovanje njihova primjera u našem svakidašnjem životu – u vjernosti i ljubavi prema Bogu i svima kojima nas šalje svjedočiti njegovu ljubav! Neka nas u tome zagovaraju naše drage Drinske mučenice!

s. Lucyna Mroczek, vrhovna glavarica Družbe Kćeri Božje ljubavi

Molimo da vam Gospodin po njihovu svijetlom primjeru i zagovoru podari i danas gorljivih zvanja koja će poći njihovim putem i u naše vrijeme svjedočiti i naviještati Božju ljubav i milosrđe. U svijesti da je događaj proglašenja blaženima vaših dragih sestara od velikoga značenja ne samo za vašu Družbu, posebice vašu Provinciju, nego i za naše hrvatsko redovništvo, za mjesnu i sveopću Crkvu, s istinskom duhovnom radošću sudjelovat ćemo mnoge.

s. M. Blaga Bunčuga, vrhovna glavarica Družbe sestara Milosrdnica

Odobrenjem njihove beatifikacije dobile ste zagovornice kod Oca vi, ali i čitav naš narod u kojemu su živjele... Razmatrajte njihov život, utječite im se u svojim molitvama i nadahnjajte se na njima da biste mogle rasti u jednostavnosti i snazi ljubavi za sve... Molimo da vam po ovom milosnom događaju, zagovorom Drinskih mučenica, Gospodin pošalje nove sestre koje će s istim žarom i ljubavlju služiti Bogu i ljudima u različitim službama i na različitim mjestima.

fra Željko Železnjak, provincijal Hrv. franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda

Vaše su susestre krvlju posvjedočile svoju zaručnicu ljubav i vjernost Kristu Gospodinu. Neka njihova hrabrost zahvati sve nas posvećene da se ne bojimo svakodnevno polagati svoje živote! Kao što je krv prvih mučenika bila sjeme novih kršćana, neka i mučenička smrt ovih Djevica bude sjeme novih zvanja u vašoj dragoj Družbi Kćeri Božje ljubavi i u Crkvi u Hrvata! Neka po njihovu zagovoru raste i svetost u cijeloj Katoličkoj crkvi!

s. Cecilija Kolarić, provincijalna glavarica sestara Uršulinki

Korizma u duhu Drinskih mučenica

U želji da pridonese pripremi beatifikacije, Kanonički zbor i Stolni kaptol vrhbosanski osmislili su program korizmenih propovijedi naslovljen „Korizma u duhu Drinskih mučenica“. Propovijedi o životu Katoličke crkve na tim prostorima i o mučeništvu Službenica Božjih održavale su se svakoga petka u sjemenišnoj crkvi sv. Ćirila i Metoda u Sarajevu tijekom večernje svete mise.

Sjednice Organizacijskog odbora

U prostorijama Katoličkoga školskog centra sv. Josipa u Sarajevu održano je od veljače 2011. nekoliko radnih sjednica Organizacijskog odbora za proglašenje blaženima Drinskih mučenica. Sjednicama je predsjedao kardinal Vinko Puljić, a nazočila je provincijalna glavarica s. M. Elvira Tadić sa sestrama članicama pojedinih odbora, postulator vlč. Marko Tomić, predsjednici i članovi pododbora za beatifikaciju te delegati biskupija. Na prvoj su sjednici formirani različiti pododbori: liturgijsko-glazbeni, odbor za goste, za sigurnost, za medije, za tehniku i prostor te za medicinsku pomoć – kako bi se svatko sa svojom specifičnom obvezom založio za što bolju pripremu slavlja beatifikacije.

Predstavljanje sestara mučenica

U hodu prema beatifikaciji sestre Kćeri Božje ljubavi nastojale su predstaviti svetost života i veličinu žrtve Službenica Božjih u mnogim župama u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini te izvan domovine. Pohodile su i rodnu župu najstarije mučenice s. Berchmane u Enzersdorfu, nedaleko od Beča. O skorašnjim blaženicama progovorilo se i djelatnicima Sustava katoličkih škola za Europu na duhovnoj obnovi u Katoličkom školskom centru sv. Josipa u Sarajevu, župnim animatorima i vjeroučiteljima laicima Vrhbosanske nadbiskupije, svećenicima i redovnicama za vrijeme njihovih duhovnih obnova, djeci i mladima (krizmanicima) na njihovim susretima te u mnogim drugim prigodama.

Susret s iseljenim Hrvatima

U nedjelju 8. svibnja 2011. Službenice Božje predstavljene su riječju i pjesmom u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Münchenu: u kapelici bl. Alojzija Stepinca i crkvi sv. Mihaela, koje pohađaju hrvatski iseljenici. Vjernici su izrazili želju i radost sudjelovati na proslavi beatifikacije.

U crkvi sv. Jeronima u Pučišćima

Crkva krštenja s. Berchmane u Enzersdorfu

U crkvi sv. Mihaela u Münchenu

Kraj prvoga dijela puta

vlč. Marko Tomić, postulator

Vjerujem da smo pažljivo pratili tijek kauze službenica Božjih Drinskih mučenica od početka do ovoga trenutka. Važno je podsjetiti da je Kongregacija za kauze svetih u Rimu uspješno zaključila svoj posao. Nakon što su Povijesna i Teološka komisija dale svoje procjene te ih priložile Poziciji, sve je potom bilo predano Kardinalskom zboru. Njihov zadatak bio je proučiti svu dostavljenu dokumentaciju i rezultate svih izvida i ocjena, što se dogodilo 14. prosinca 2010. Na našu veliku radost, konačni sud ove komisije bio je pozitivan kod svakog pojedinog člana.

Prefekt Kongregacije za proglašenje svetih kardinal Angelo Amato predstavio je sve te rezultate Svetom Ocu. On jedini donosi konačnu odluku i odobrava dekrete o proglašenju blaženima. Dana 14. siječnja 2011. objavljena je vijest da je papa Benedikt XVI. odobrio rezultate i odredio da se izda Dekret o dopuštenju štovanja s. Jule Ivanišević i četiriju susestara blaženima. Na svečanom liturgijskom slavlju beatifikacije, 24. rujna 2011. u Sarajevu, Papin izaslanik kardinal Angelo Amato pročitat će taj Dekret, nakon čega će se izmoliti misna zborna molitva novih blaženica Drinskih mučenica.

Time je kauza došla do kraja svog prvog dijela puta, a taj je njihovo proglašenje blaženima. Nakon toga predstoji nam još drugi dio puta koji završava kanonizacijom, njihovim proglašenjem svetima. Na taj „nastavak puta“ osobno su nas potaknuli stručnjaci na Kongregaciji za kauze svetih, a osobito kardinal Angelo Amato za vrijeme privatne audijencije. Potrebno je usmjeravati vjernike na to, istaknuo je u razgovoru, kako bi svi blaženici Katoličke crkve dostigli kraj svoga (drugog dijela) puta, a to je njihova kanonizacija.

Stoga, dok se istinski radujemo beatifikaciji Drinskih mučenica, nastavimo željeti i moliti da njihov spomen u mjesnim Crkvama, kao Blaženica, preraste u spomen Svetica cijele Katoličke crkve.

Hvala ti, Gospodine! Neka se sveti ime tvoje! Hvala ti za divno čudo tvoga dara svjedočenja svetosti i herojske vjernosti u životu i mučeništvu Drinskih mučenica.

Tijek kauze naših mučenica pratile smo molitvom i zalaganjem da njihovo mučeništvo i krjepostan život što više približimo našem narodu kojemu su danas toliko potrebni pravi uzori. Hvala i slava Gospodinu koji se proslavlja po svojim službenicama! Neka nas ljubav Božja, koju su one tako vjerno živjele i krvlju posvjedočile, sve više ujedinjuje i osposobljava za naše poslanje ljubavi.

s. M. Elvira Tadić, provincijalna glavarica Kćeri Božje ljubavi

Sve počinje i završava u Božjem Srcu

Homilija rektora zagrebačke katedrale preč. Josipa Kuhtića povodom godišnjeg spomena mučeništva Službenica Božjih 15. prosinca 2010.

Svijet, ne samo ovaj današnji, oduvijek je u potrazi za načinom kojim bi se moglo utjecati na čovjeka, oduševiti ga za svoje ideje, silom ga natjerati, pa čak i kupiti. Ali taj isti svijet oduvijek biva slaman upravo na vlastitim htijenjima: ljudsku dušu se ne dobiva oduševljenjem za romantičnu budućnost niti zastrašivanjem silom vlasti.

Sestre Jula, Berchmana, Krizina, Antonija i Bernadeta nisu pri polaganju svojih redovničkih zavjeta, Isusu, kome su vjerovala, obećale vjernost kao robinje, nego kao prijatelji. One nisu prihvatile Isusov poziv iz obveze, nego iz ljubavi koja je bila oduševljena, sva zaljubljena svojim Bogom. Kod tih je sestara sve počinjalo, događalo se i završavalo u Božjem Srcu. Ne u ljudskom! A ta oduševljena, sva zaljubljena ljubav, da bi se utjelovila i postala stvarnom, materijalnom, konkretnom, traži beskompromisno odricanje i svrstavanje.

Sestre su čeznule za Bogom kojega su neumorno tražile, otkrivale u tragovima, najprije u sakramentima, a zatim u bližnjima, potrebnicima, u poslu koji

su tako zdušno obavljale. Njihovo svjedočanstvo o istinskoj ljubavi prema Bogu, koja poništava sve zemaljsko, iskri desetljećima. Njihovo se mučeništvo pokazalo kao pobjeda nad svim onim što ljudsko oko, što pogled opaža. Pogled mučenika je pogled kroz srce. Naše oko može uveličavati i smanjivati, no srce zna i sigurno je da je samo Bog velik, samo se njemu i njegovoj Riječi ustretalo raduje. To je evanđelje!

Rađa li evanđelje Isusa Krista u meni hrabrost i predanost koja prihvaća život i s njim se odvažno susreće kako su se susrele sestre Jula, Berchmana, Krizina, Antonija i Bernadeta? (...) Evanđelje je u nutрини tih sestara izgradilo ono što se ne da srušiti, ono što biva jače, bogatije, dublje, ako se ispravno proživljava – zato jer dolazi od Božje stvaralačke moći.

Klica svetosti zasađena krštenjem

Homilija vlč. Antuna Prpića u spomen krsnoga dana s. Jule Ivanišević u župi njezina krštenja u Starom Petrovu Selu 28. studenoga 2010.

Svaki od nas zna datum svojega rođenja, pamtimo i mnoge druge datume koji na neki poseban način obilježavaju naš život i naše djelovanje. Ipak, čini se da mi vjernici zanemarujemo jedan poseban dan našega života, i jedva da je nekom od nas poznato kada je kršten. A to je u životu vjernika napose značajan dan, jer krštenjem smo obilježeni kao djeca Božja, krštenjem smo – kako kaže pjesma koju smo pjevali – „od Svetog Duha posvećeni“ za djecu Božju, opredijeljeni za Isusa Krista, za Boga koji nas želi spasiti od svakoga zla. Kako je to značajan dan našega života! Dan koji ne bismo smjeli

zaboraviti, dan koji zavrjeđuje da ga s poštovanjem i ljubavlju slavimo.

Danas smo se okupili spomenuti se krsnoga dana jedne domaće kćeri, jedne krstom posvećene osobe koja je taj krst primila u ovoj crkvi, i koja je u suradnji s Bogom razvijala krsnu milost do punine, želeći postići savršenstvo i omiljeti Bogu. (...) Oni koji se krste ukapaju se zajedno s Kristom u smrt, i s njime zajedno oživljuju i uskrsavaju. Krstom smo obilježeni Božjim imenom, njemu smo posvećeni i ulazimo u zajednicu s Bogom – Ocem, Sinom i Duhom Svetim.

Što se od rečenoga i od Crkve željenoga ostvarilo u životu Kate Ivanišević? U želji da bude potpuno Božja, odlučila se za redovnički život i ondje uzela ime s. Jula. Život je posvetila Bogu, ali se nije izolirala od svijeta, nego je kao Božja službenica svijetu služila, davala primjer ljubavi prema ljudima i odanosti Bogu. Na nju možemo primijeniti riječi današnjih čitanja: uzlazila je svakodnevno molitvom na goru Gospodnju, a Gospodin ju je učio svojim putovima; hodila je njegovim stazama, i u svjetlosti njegovoj. Nastojala je ostvarivati riječ starozavjetnog psalmiste – radosno ići u Dom Gospodnji, ondje moliti za sreću i za mir.

Svaki je od nas, koji smo kršteni, pozvan biti Božji i činiti djela Božja.

No često nas ljudska slabost udaljuje od Boga. Zato nam Crkva stavlja pred oči ljude koji su se znali prenuti od zla i odložiti djela tame, da u potpunosti budu Božji. Kada čujemo da je Crkva nekoga proglasila blaženim ili svetim, to nije zato da popunimo listu u kalendaru, nego nam se daju primjeri da, učvršćeni u dobru, postignemo neuvjereni vijenac slave. Njihov nas časni primjer na dobro potiče, podupire i kriježi, a njihov zagovor preporučuje da svjedočimo za Boga.

Blaženici i sveci jasno govore da je sakrament krsta izrastao u divan primjer svjedočanstva za Boga. Potvrđuju da je moguće klicu vječnosti, zasađenu krštenjem, njegovati u stablo spoznaje dobra i zla – da se za dobro opredije-

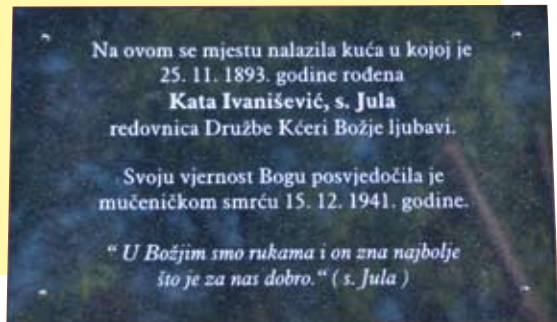
limo i zaodjenemo oružjem svjetlosti, a da odložimo zlo i djela tame, kako piše apostol Pavao Rimljanima.

Živimo u nadi da će u skoro vrijeme svijetu biti objavljeno da su s. Jula i ostale sestre, poznate kao Drinske mučenice, zavrijedile biti uzdignute na čast oltara. Time će i ova župa i njezino rodno mjesto Godinjak postati poznati svijetu po osobi koja je klicu svetosti primila sakramentom krsta upravo u ovoj crkvi, razvijala ju ljubavlju plemenitih roditelja u obitelji, a vrhunac dostigla u redovničkoj Družbi Kćeri Božje ljubavi. (...) Klica svetosti posijana u malu Katu sakramentom krsta, razvila se u stablo bogato plodovima ljubavi, kako prema Bogu, tako i prema ljudima.

Spomen-ploča s. Jule

Povodom 117. obljetnice rođenja i krštenja s. Jule Ivanišević otkrivena je u Godinjaku 28. studenoga 2010. spomen-ploča na mjestu gdje se nalazila njezina rodna kuća. Svečanost je započela euharistijskim slavljem u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu u kojoj je krštena. Svetu misu predvodio je domaći župnik vlč. Antun Prpić, a slavljje su uveličale, uz domaće vjernike, i sestre iz Družbe Kćeri Božje ljubavi te četrdeset hodočasnika iz Zagreba, štovatelja Drinskih mučenica. Glavni inicijator projekta je rođak s. Jule, Vinko Ivanišević (unuk njezina brata), na čijoj se sadašnjoj kući ploča nalazi. Prigodom blagoslova vlč. Prpić je istaknuo: „Ova ploča koju ćemo otkriti, spomen je na osobu koja je hrabro išla Božjim putem, a putokaz je nama kojim putem valja ići. Ona je poticaj, ako su drugi mogli koračati ovim svijetom s Bogom, uz Boga i u Bogu, moguće je da svatko od nas to učini. Zagovor s. Jule neka bude nad svakim koji će pogledati na ovu ploču, koji će zahvaliti Bogu za njezin primjer plemenitog života u Bogu i zamoliti njezin zagovor pred Bogom.“

Tomislav Ivanišević

Putevima Drinskih mučenica

Hodočašće u Pale i Goražde

Sestre Kćeri Božje ljubavi iz samostana Drinskih mučenica u Novom Travniku organizirale su 30. travnja 2011. hodočašće u Pale i Goražde za vjernike iz dviju župa iz Novog Travnika te iz Rankovića i Travnika. Svetu je misu u samostanskoj crkvi Kraljice sv. Krunice u Sarajevu predslavio fra Vinko Tomas.

U prostoriji zatočeništva u Goraždu

Hodočasnici su posjetili Pale i Kalovita Brda, mjesto gdje je bio samostan Marijin dom. Na putu prema Goraždu molili su njihov križni put koji je sastavila s. Mirela Iličić. U Goraždu, u sadašnjoj školi, a bivšoj vojarni gdje su sestre bile zatočene, čitajući iz knjige s. Slavice Buljan, *Idem služiti Isusu*, razmišljali su o posljednjim trenucima života sestara mučenica. Hodočasnici su se u osobnoj molitvi zadržali u toj prostoriji kao i na rijeci Drini, koju su okitili cvijećem i svijećama.

s. Mirela Iličić, FDC

Pedesetak hodočasnika iz Milne s otoka Brača, pod vodstvom sestara Kćeri Božje ljubavi koje djeluju u župi i župnika vlč. Tonija Plenkovića, posjetilo je 30. travnja i 1. svibnja 2011. mjesta života i mučeništva skorašnjih blaženica. Hodočašće je ostavilo duboke tragove u svakom pojedinom, potičući ih na dosljednije življenje svog kršćanskog poziva u svakodnevici.

Hodočasnici na obali Drine

Svi smo slabi i bijedni dok god živimo na ovom svijetu, zato trebamo puno milosti i pomoći Božje. Moli, moli često, pa makar i kratko, jer samo nas molitva čuva od propasti... Preporučam te našoj dragoj Gospi, neka ti ona bude prava učiteljica i voditeljica u svemu.

(pismo s. Jule 8. prosinca 1941.)

Vitraj Drinskih mučenica u Petrinji

Ideja o vitraju Drinskih mučenica u župnoj crkvi sv. Lovre u Petrinji nastala je kada je župnik vlč. Mario Migles najavio projekt o postavljanju vitrajâ na prozore crkve. Razmišljalo se što će koji vitraj prikazivati. On sâm je predložio župnom i pastoralnom vijeću da to budu sveci i svetice kojima su bile posvećene mnoge crkve i kapelice u tome gradu, a koje su srušene u Domovinskom ratu. U razgovoru članova vijeća i sestara sa župnikom predloženo je da to budu Drinske mučenice zbog njihova skora proglašenja blaženima kao i zbog gotovo stoljetnoga djelovanja Kćeri Božje ljubavi u župi. Vitraj, rad akademskoga slikara Marijana Jakubina, postavljen je 17. prosinca 2010.

s. Vesna Lagetar, FDC

Vitraj s. Jule u Starom Petrovu Selu

U travnju 2011., nekoliko dana prije Uskrsa, postavljen je na prozor pročelja župne crkve sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovu Selu vitraj koji prikazuje s. Julu Ivanišević, Drinsku mučenicu, rođenu u Godinjaku i krštenu u toj crkvi. Vitraj je umjetničko djelo akademskoga slikara Branimira Dorotića. Prikazuje s. Julu u zanosu, obasjanu zrakama Duha Svetoga kojega simbolizira golub iznad njezine glave; u rukama drži palmu, simbol mučeništva i ljiljan, simbol čistoće. Vitraj je dar vjernika Godinjaka, rodnoga mjesta s. Jule, i župnika Antuna Prpića.

vlč. Antun Prpić

Njihov Put

Dinka Parlov, Zagreb

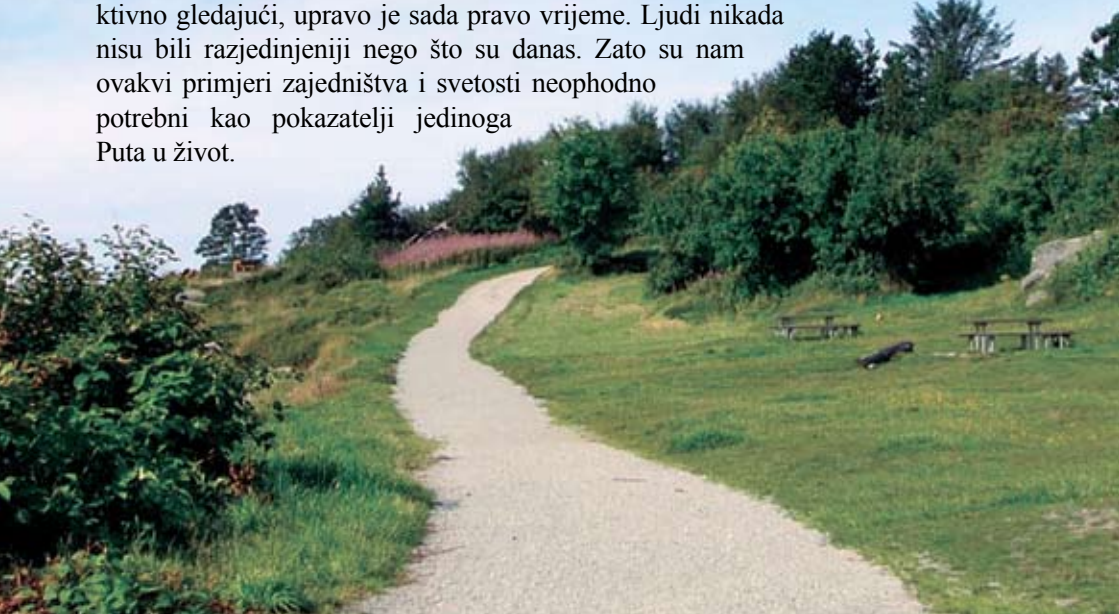
Od prvoga broja biltena za promicanje kauze Drinskih mučenica najčešće se pisalo o mjestima koja smo posjetili, a povezana su s njihovim životom i mučeništvom. Čitajući tako retke starih biltena, počela sam razmišljati o *putu* Drinskih mučenica, o onoj drugoj dimenziji putovanja, prema Onome koji je Put, Istina i Život.

Upoznavajući njihov životni put, spoznala sam pravu vrijednost blaženika i svetica za nas, putujuću Crkvu. Kao uzori kršćanskoga života, pokazuju nam što znači biti sol zemlje i svjetlo svijeta. Svojim služenjem čine svijet boljim, čišćim, svetijim, svojim dobrim djelima olakšavaju bližnjima život, a sve na slavu nebeskog Oca.

Drinske mučenice vršile su svoje poslanje, pokazujući i nama kako biti potpun čovjek i kršćanin ondje gdje nas je Bog postavio. A kako su to činile? Uvijek s ljubavlju i brižnošću za svakoga u potrebi. Njihovo je poslanje bezvremensko, uvijek primjenjivo. Prorok Izaija kaže: „...dadeš li kruha gladnome, nasitiš li potlačenog, tvoja će svjetlost zasjati u tmini i tama će tvoja kao podne postati“ (Iz 58,10). Drinske mučenice svjetlo su ovom svijetu po svojoj ustrajnosti do kraja.

Nadahnuće su za svakoga čovjeka, posebno u današnjem vremenu obilježenom razdvojenošću i udaljenošću jednih od drugih. One su svojim međusobnim zajedništvom i dobrim djelima u razdijeljenoj Bosni pokazale kako treba brinuti o drugome, jer svačiji je život dar Božji i svi smo mi jedni drugima dar. Ustrajale su u vršenju volje Oca nebeskoga i zato ih je okrunio palmom mučeništva.

Razmišljajući ranije o veličini njihove žrtve, često mi se nametalo pitanje zašto je kauza započela tek iza ovoga rata. Bez obzira na okolnosti onoga vremena, objektivno gledajući, upravo je sada pravo vrijeme. Ljudi nikada nisu bili razjedinjeniji nego što su danas. Zato su nam ovakvi primjeri zajedništva i svetosti neophodno potrebni kao pokazatelji jedinoga Puta u život.

Mudre djevice

Janja Mikulić, Zagreb

Utemeljiteljica Družbe Kćeri Božje ljubavi Majka Franziska Lechner dala je geslo svojim sestrama: „Sve za Boga, za siromahe i za našu Družbu.“ Svaka sestra nastoji to geslo utkati u svoju dušu, ne samo to, nego i poruku sv. Augustina: „Ljubi i čini što hoćeš!“ U slobodi svoje duše imaš Boga, a On je mjerilo za sve, nećeš pogriješiti, nećeš učiniti ništa loše. Ako je tako, na pravom si putu – ljubi i čini što hoćeš...

Drinske mučenice, skore blaženice s. Jula, s. Berchmana, s. Krizina, s. Antonija i s. Bernadeta, one su ta dva gesla živjele, ljubile i u ljubavi umrle. Bile su prisiljene učiniti iskorak kroz prozor jer nije bilo drugog puta. Nije to bio iskorak iz života. To je bio bijeg od vjerske i ljudske mržnje, od zla i od ljudi zavedenih zlom.

Ljubav i snaga, koju su tada imale u sebi, nije dolazila od njih samih. Bio je to progonjeni Krist u njima. On je bio njihova snaga i put. On je bio njihovo svjetlo za kojim su krenule. Nevinost, djevičanstvo i dostojanstvo bilo je slabo oružje nasuprot sili i prljavim namjerama njihovih mučitelja. Umrijeti je bilo svakako. Smrt je bila tu među njima.

Njihove uljanice bile su pune, svjetlo se nije gasilo u njihovim dušama. One su mudre djevice. Hrabrile su se međusobno, patnja ih je učinila jed-

nom dušom. Same sa svojim Bogom i samo što mu nisu pale u zagrljaj. One mu pripadaju cijelim bićem. Mogle su sa sv. Pavlom reći: „Ta meni je živjeti Krist, a umrijeti dobitak!“ (Fil 1,21). Sestre su bile i ostale ono što jesu – Kristove zaručnice i službenice siromaha.

O njihovoj se dobroti pričalo nadalje. Svi koji su pokucali na samostanska vrata, na „gostinjac siromaha“, kako su to siromasi prozvali, bili su nahranjeni i utješeni. Mjesto Pale u blizini Sarajeva i njegovi siromasi nisu mogli zaštititi svoje hraniteljice. Sila i mržnja spalila je samostan, „gostinjac“, a siromasi su ostali ničiji...

Vjerujem i kada su posrtale onako promrzle romanjskim klisurama svoju su patnju darovale Kristu za Bosnu koju su voljele i za njezin narod. Bosnu je voljela Utemeljiteljica Majka Franziska, tako i njezine duhovne kćeri.

Bila sam na hodočašću prvi put prošle godine, ali ne i posljednji. Težak osjećaj i bol zbog ljudske zloće, a ponos i vjera koja kao da je porasla u mojoj duši zbog ovih hrabrih svetih žena. Trebamo ići na prave izvore i gledati u prave ideale. Ne klonuti duhom. Sestre mučenice su nadahnuće za ovo naše vrijeme. Dobile su milost i čast umrijeti za Krista. Neka nas nadahnjuje njihov put i njihova vjera, neka nas zagovaraju.

Hoćeš li se suobličavati Kristu?

vč. Toni Plenković

Hoćeš li svoj život neprestano suobličavati Kristu...? – jedno je od pitanja koje biskup pita ređenika u obredu đakonskog i prezbiterskog ređenja. Uvijek me se kod sudjelovanja na ređenju posebno dojmi to pitanje. Sjećam se kako sam se, pripremajući se za svoje ređenje, najviše mučio s tim. Je li moguće uspjeti u tome? Suobličiti se raspetoj Ljubavi? Imam li za to snage, što ako poklekнем, što ako popustim napasti da kukavički pobjegnem od Božjeg poziva? Jesam li ja stvarno spreman dopustiti Kristu da me potpuno privuče k sebi? I na križ?

Izrekao sam svoj „Hoću, s Božjom pomoću!“ i zaredio se. Poradi mojih nedosljednosti i dalje se mučim sa spomenutim pitanjima. Zato volim proučavati živote svetaca, mučenika – onih koji mi svojim životom svjedoče da je moguće nasljedovati, suobličavati se Njemu, da je moguće ljubiti onom ljubavlju kojom je On nas ljubio. Da je moguće ostati postojan i nepokolebljiv unatoč zavodljivosti lakoće puta mimo križa, mimo napora suobličavanja...

Prije tri godine postao sam svećenik i odmah mi je povjerena služba župnika župe Gospe od Blagovijesti u Milni na Braču u kojoj djeluju i sestre Kćeri Božje ljubavi. Preko njih i njihovih preporuka dobrog štiva upoznao sam se detaljnije sa životom i mučeničkom smrću pet sestara, Drin-

skih mučenica. Oduševila me njihova dosljednost, privrženost uvjerenjima, hrabrost naviještanja ljubavi i u nemogućim uvjetima. Oduševila me njihova spremnost suprotstavljanja izopačenom vremenu i prilikama u kojima su živjele – i baš zato smatram da je njihovo svjedočanstvo itekako potrebno i aktualno i za nas danas, i zbog toga se iznimno veselim njihovoj skoroj beatifikaciji. Jer one su bile u kontrastu sa svim onim vrijednostima koje nisu prave i ispravne. Okružene mržnjom svjedočile su ljubav, u vremenu i prostoru obavijenom tamom svojim su dosljednim životom po evanđelju svjedočile kako je moguće biti pozitivno drugačiji.

Svojom su vjernošću idealima i zavjetima koje su Bogu dale posvjedočile da postoje neke vrijednosti s kojima se ne može igrati.

Vrlo aktualna poruka i za ovo vrijeme pobrkanih vrijednosti u kojem trebamo svjedoke čvrste vjere koji će vratiti, osobito mladim generacijama, volju i ljubav za sve neprolazno i moralno, za pravedno i suosjećajno, za sveto. Svjedoke koji će navješćivati prave vrijednosti koje su ostvarive jedino u Bogu i u zajedništvu s njime. Svjedoke koji će ponovno vratiti nadu ovom svijetu u kojem kao da se namjerno širi malodušnost dok se nudi samo pokvarenost, neodgovornost i sebičnost,

samo promašene egzistencije, moralni propaliteti.

Hvala Bogu što je našem narodu dao tako divan uzor postojanosti u vjeri sestara Drinskih mučenica. Nadam se da će se dobro iskoristiti njihova beatifikacija da se njihov sveti život i mučenička smrt predstavi što većem broju vjernika kao poticaj za nasljedovanje i ustrajno zalaganje za svjedočenje kršćanskih vrijednosti.

U našoj župi nastojimo, osobito kroz posljednjih godinu dana, potaknuti štovanje skorih blaženica. Svakog 15.

u mjesecu okupljamo se u kapeli samostana na slavlje euharistije nakon koje se zadržimo na pobožnosti koju pripreme i osmisle sestre. Sretan sam što smo u uskrsnom tjednu ove godine ostvarili i prvo župno hodočašće u Sarajevo, Pale i Goražde. Nas pedesetak provelo je dva prekrasna dana u Bosni. Župljani svjedoče kako su ispunjeni lijepim utiscima i zahvalni što su mogli proći putovima blaženica – ponosa našeg naroda.

Posebno me se dojmio posjet Goraždu. Dolje uz Drinu dok je predstojnica s. Blandina čitala odlomak iz knjige Mudrosti („Duše su pravednika u ruci Božjoj...“) razmišljao sam o onom: „Hoćeš li se

neprestano suobličavati...?“ Baš ovdje je pet sestara krvlju potvrdilo svoj dosljedni „Hoću“. Sveto je to mjesto! Tu se očituje stvarnost onoga što u predslavlju kličemo da „mučenička krv očituje čudesnu Tvoju snagu kojom podupireš ljudsku nemoć i slabe ljude krijepiš da svjedoče za Tebe...“.

Zahvalan sam Bogu koji podupire ljudsku nemoć i koji nas krijepi svojom snagom. I molim da nas zagovor blaženih Jule, Berchmane, Krizine, Antonije i Bernadete pomogne da dosljedno stojimo uz svoj „Hoću!“

Utjeha na Drini

Magdalena Radoš, Rankovići, BiH

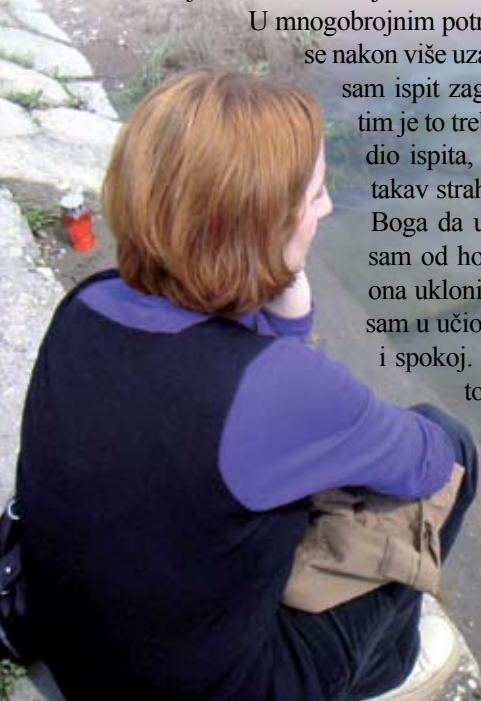
Na hodočašću u travnju 2011., u prostoriji učionice, ondašnje vojarne, u kojoj su stre bile zatočene, osjećao se njihov živi duh. Kolika borba u njima, i u svima nama u određenim životnim situacijama! Tu se dogodilo nešto što su učinile i za mene.

Palili smo svijeće, molili i bacali ruže u Drinu. Nakon molitve hodočasnici su se razišli, ostala sam uz obalu, sjela na stepenicu pokraj rijeke i u tišini i miru iznosila svoje molitve Bogu. Vrijeme prije hodočašća bilo je teško za mene. Imala sam osjećaj da me Bog ne čuje, da ne molim kako treba. Ustvari, ja sam žedala za Božjom blizinom. Zato sam zavapila: „Bože, ja više ne znam ni što ni kako moliti, ne znam ni za što moliti. Bože moj, ja trebam tebe, želim osjetiti tvoju blizinu, tvoj zagrljaj, želim biti sigurna da hodim tvojim stazama, da me ti pratiš u svakom trenutku moga života. Reci da si tu!“ Plakala sam... Odjednom sam primijetila ispred sebe bijelu ružu koja je cijelo vrijeme kružila tu preda mnom i kao da me je slušala. Osjetila sam da je to s. Jula. Nakon te spoznaje radost je ušla u moje srce, brige su nestale. Nisam više bila zabrinuta, znala sam da je Bog sa mnom. Osjetila sam preko te ruže njegovu blizinu. (...) Ustala sam i krenula, a to isto je učinila i bijela ruža otplovivši niz rijeku i tako mi potvrdila da je Bog bio blizu mene i da prati svaki moj korak. Hvala mu na tome.

Razmišljala sam... U mome je srcu bilo jasno: to je poziv na čistoću duše i tijela. Danas smo svi izloženi mnogim utjecajima zloga. Očuvati čistoću srca, misli i tijela nije lako. To je naša svakidašnja borba.

U mnogobrojnim potrebama bila je i molitva za moj posljednji ispit koji se nakon više uzastopnih padova činio nemogućim položiti. Predala sam ispit zagovoru mučenica. Pismeni sam dio položila, a zatim je to trebalo potvrditi i usmeno. Kada sam došla na usmeni dio ispita, uhvatila me je panika, strah je bio jači od mene, takav strah nisam osjećala u cijelom školovanju. Molila sam Boga da ukloni strah. Počela sam zazivati s. Julu, osjećala sam od hodočašća da mi je ona blizu. Vjerovala sam da će ona ukloniti strah jer je i sama pobijedila još veći strah. Ušla sam u učionicu, straha je nestalo, u mene je ušao potpuni mir i spokoj. Prekrasno. Pomislih: „Hvala ti, s. Julo!“ A nakon toga još veće čudo: profesor me ništa nije pitao...

Uzeo je indeks i upisao ocjenu. Izašla sam čudeći se i slaveći Boga. Bože moj, ti si tako velik, a moje pouzdanje u tebe tako slabo, maleno! Hvala što mi ne daješ po mojim zaslugama, već po svom beskrajnom milosrđu i ljubavi. Hvala ti, Bože, hvala, Drinske mučenice!

Uslišanja po zagovoru mučenica

Župu štitile Drinske mučenice

Godine 1983., godinu dana od moga dolaska za župnika u Živinice (kod Tuzle), župa je bila bez crkve pa smo sv. obrede slavili u drvenoj šupi, ili u župnoj kući, ili jednostavno vani ispred kuće. Dotadašnji župnik vlč. Mijo Perić je od osnutka župe uporno tražio dozvolu za gradnju crkve od civilnih vlasti, ali prošlo je i trinaest godina bez urbanističke suglasnosti. Tek osnovana župa morala je naći lokaciju, kupiti je, platiti sve poreze...

Neiskusano u pastoralnim poslovima, ali pun dobre volje i vjere sa željom da se uplašeni katolici župe ohrabre i da vjeruju da ima nade, naručio sam crkveno zvono. Želio sam zajedno s vjernicima čuti zvon s visine, ali nismo imali zvonika. Zato sam se dogovorio sa župnim vijećnicima da domaći majstori metalci naprave zvonik tik uz župnu kuću. S velikom radošću na nedjeljnoj misi najavio sam svečanost u povodu ovog pothvata, te da će zvono početi zvoniti na Duhove te godine. (...) Najavio sam se i otišao kod tadašnjeg predsjednika općine, ispričao mu radosno svoju priču i predstavio urađeno, ne sluteći što će on poduzeti. Rekao mi je da ću ipak trebati doći tog istog dana, jer se on treba posavjetovati s Komisijom za odnose s vjerskim zajednicama. Na sastanku poslije podne u prisutnosti petorice službenika među kojima je bio i predsjednik spomenute Komisije, rečeno mi je da sam se ogriješio o zakon, pa čak da nisam smio ni nabavljati zvono te da se zvono mora „srušiti“. U nedjelju sam u oglasima pročitao dio općinskog dopisa ne sluteći da će moja prvotna nakana uroditi gorkim plodom. Sljedeće nedjelje nijedan župni vijećnik nije došao na misu. Uoči Duhova 1993. osobno sam povukao konopac i zvonio dok se nisam oznojio. Od tada je zvono redovno zvonilo. Koliko se sjećam, bilo je nekih prijetnji i još je jedan dopis s istim ili sličnim sadržajem stigao u župni ured. Zvono nije „srušeno“... ono i danas zvoni.

U srcu svega događanja, u svakom dijelu dotičnoga procesa, pratila nas je tajanstvena pomoć, milost. Po dolasku u župu bio sam sâm. Sestre Kćeri Božje Ljubavi, koje su prije bile tu, povučene su. U Misijskom centrali u Sarajevu, gdje sam povremeno radio, upoznao sam s. Karlu Tomić iz te Družbe. Uz dozvolu svojih poglavara dolazila je vikendom u župu. Znajući za sve probleme vezane uz živiničko crkveno zvono, a valjda još više intuitivno osjećajući zlu silu koja se urotila protiv života i rasta ove Božje zajednice, s velikom odlučnošću, uvjereni u moć svojih sestara, Drinskih mučenica, povjerila im je u potpunosti ovaj problem i druge potrebe ove mlade župe. Molitvenoj su se akciji pridružile još neke pobožne osobe. Narod se ohrabrio, mnogi su radosno dolazili u crkvu. Bili smo uvjereni da će naše mučenice s Drine – a Drina nije daleko od Živinica – svojom ljubavlju pobijediti, pa čak iako se župnik „ogriješio“ o zakon urbanizma i propise Komisije za vjerska pitanja. Sjećam se da smo više puta govorili: „Kada sve ovo završi, znat će se čija je to zasluga, napisat ćemo svoje svjedočanstvo.“

vlč. Marko Hrskanović, Brusnica, BiH

Bliže Bogu nego ikada ranije

Otkako se utječem Drinskim mučenicama, moj je život mnogo lakši. Nestale su tjeskobe, strah od sutra i strah općenito. One pažljivo slušaju svaku moju molitvu i odzivaju se. Molim za zdravlje, molim za mir i razumijevanje u obitelji, molim za manje briga općenito, molim za snagu i postojanu vjeru... i one odgovaraju.

Posebno sam strahovala nedavno pred nove nalaze. Imala sam zdravstvene teškoće, tešku operaciju, i nakon toga smetnje. Bojala sam se otići liječniku. No zadnji su nalazi otkrili da sam opet i tjelesno zdrava. Zagovor Drinskih mučenica dao je da sam sada dobro na svim razinama, da se mijenjam u dobro stvorenje, koje je bliže Bogu nego ikada ranije. Odabrala sam ih i za svoje zaštitnice.

Kad im se uvečer molim, na meni počine mir. One mi izmole blagoslove, snagu, nadu... Obraćam im se iz srca, riječima koje mi padaju na pamet i one odgovaraju brzo i snažno. Mogla bih ovdje još štošta nadodati o načinima na koje sestre djeluju kada im se utječem u bilo kojoj situaciji, no osobno iskustvo je i najvrjednije. Preporučujem svima da se mole našim skorašnjim blaženicama koje uvijek odgovaraju na molitve. Molite i da se glas o skromnim službenicama Kristovim što dalje čuje, da njihova svetost diljem svijeta pretvara grijeh u dobro, mržnju u ljubav. Hvala dragim sestrama što su postojale, što su prolile krv za ljubav Božju i što po njima danas ozdravljamo dušom i tijelom!

Kristina P., Mostar, BiH

Zagovor Drinskih mučenica

Suprug i ja živimo u Grubišnom Polju, u ulici koja je paralelna s ulicom s. Bernadete Banja, jedne od Drinskih mučenica. Ulice su jedna do druge, a dijeli ih široki travnjak. (...) U početku, kada sam čula za Drinske mučenice, nisam puno znala o njima, sve dok nisam dobila na dar knjigu koju je napisao svećenik očevidac mučeništva. Prije više od godinu dana imala sam strašne bolove u donjem dijelu trbuha, probleme s mokrenjem, nisam mogla voziti ni bicikl od bolova. Budući da su me se u knjizi najviše dojmila svjedočanstva ljudi o uslišanima u različitim potrebama, odlučila sam i ja uz pomoć Drinskih mučenica moliti krunicu Božanskom Srcu Isusovu. Deveti dan ja više nisam osjećala bolove. (...) Svaku večer molim u zahvalu Drinskim mučenicama. Nadam se da će moj primjer pomoći onima koji imaju bilo kakav problem, a ne mogu ga sami riješiti, i da će ih barem potaknuti na molitvu.

Anastazija B., Grubišno Polje

Finka Š. iz Pule svjedoči da je po zagovoru Drinskih mučenica oslobođena operacije srca koja je bila već zakazana. „Kada sam doznala za dijagnozu, molila sam se svim srcem i ljubavlju koju imam prema Drinskim mučenicama i bila sam uslišana po zagovoru službenica Božjih. Preporučam se i dalje njihovu zagovoru u svim svojim potrebama. Drinske mučenice, molite za moju obitelj i za cijeli svijet!“

PET SESTARA

Drinskim mučenicama

tekst: fra Ladislav Fišić
glazba: fra Slavko Topić

Uvod

1. Pet se - sta - ra, pet dra - gu - lja na ob - zor - ju na - šem bli - sta.
2. Grobni - ca ih pre - kri - la je pla - ho - vi - ta, hla - dna Dri - na.
3. Na o - kru - tnom mu - či - liš - tu pro - cvje - ta - lo pet je ru - ža.

Na ol - tar je uz - di - gla ih pre - ma Bo - gu lju - bav či - sta.
Niz va - lo - vije plo - vi - la je i nji - ho - va krv ne - vi - na.
K njima da - nas po - bo - žno se naš za - hva - lni po - gled pru - ža.

PRIPIJEV

Vi i na - ma po - ka - ži - te put kroz sjaj - ne raj - ske dve - ri.

Vi, bla - že - ne mu - če - ni - ce. Vi, lju - ba - vi Bo - žje kće - ri.

Proglašenje Drinskih mučenica blaženima

bit će 24. rujna 2011.
u Olimpijskoj dvorani Zetra
u Sarajevu u 11 sati.

Plakat za beatifikaciju

Izrađen je prigodni plakat i razaslan po župama i ostalim crkvenim institucijama. Sliku Drinskih mučenica naslikala je 1986. s. Paulina Semenčić, iz Družbe Službenica milosrđa, na poticaj tadašnjeg upravitelja Svetišta Gospe od Dobrića u Splitu vlč. Špire Vukovića. Slika se donedavno čuvala u sakristiji svetišta, a danas se nalazi u samostanu Kćeri Božje ljubavi na Marjanu.

Zahvala

darovateljima za kauzu

Župa sv. Tome, Enzersdorf (kraj Beča); župa Gospe od blagovijesti i vlč. Toni Plenković, Milna; župa sv. I. Krstitelja i vlč. Ivo Balukčić, Odžak; župa Uznesenja BDM i vlč. Pavao Markač, sv. Marija na Muri; župa sv. Martina, Dugo Selo; župa Uznesenja BDM i vlč. Josip Vragović, Gornja Rijeka; župa Oštra Luka-Bok i vlč. Bartol Lukić; župa Tolisa i fra Luka Martinović; župa sv. I. Krstitelja, Postira; župa sv. Jeronima, Pučišća; župa sv. Spasa, Split; svetište Gospe Brze Pomoći i vlč. Ivan Lenić, Slav. Brod; župa bl. A. Stepinca i vlč. Tomislav Ćurić, Slav. Brod; župa Gospa od Zdravlja, Split; župa sv. Josipa, Split; župa sv. I. Krstitelja, Split; župa sv. Dominika, Split; župa Uzvišenja sv. Križa i vlč. Marijan Koren, Križ; župa sv. Mihajla i vlč. Željko Kovačević, Dubrovnik; župa sv. Ante Padovanskog i vlč. Ivo Paradžik, Boće; Hrvatska katolička misija, München; župa Bezgriješnog začeca BDM, Posušje; župa Uznesenja BDM, Široki Brijeg; župa sv. Petra i Pavla i fra Stipe Marković, Mostar; župa sv. Mateja i vlč. Ivan Perić, Mostar; katedralna župa Marije Majke Crkve i mons. Luka Pavlović, Mostar; župa sv. Ivana i vlč. Mladen Šutalo, Mostar; hodočasnici iz Švicarske; dobročinitelji iz Münchena; mons. Slobodan Štambuk, biskup hvarski; vlč. Stjepan Razum, Zagreb; M. Gršić, Zagreb; V. Slatinski, Zagreb; Kata Tomić, Rim; P. Patljak, Vrbovec; fra Felicijan Pevec, Novo Mesto; B. Kralj, Oroslavje; A. Jurišić, Zagreb; M. Širok, Zagreb; Lj. Šušković, Zagreb; I. Zadro, Zagreb.

Molitva

Gospodine Bože,
 Ti si svoje službenice
 Julu, Berchmanu, Krizinu,
 Antoniju i Bernadetu
 obdario milošću
 redovničkog zvanja
 i snagom da svoju vjernost
 i ljubav prema tebi
 potvrde prolijevanjem krvi.

Udijeli i nama postojanost u vjeri
 da se, i uz cijenu trpljenja,
 ne odijelimo od tebe.

Daj da nam njihov primjer i zagovor
 pomažu u životnim borbama
 i postizanju vječnoga spasenja.
 Po Kristu Gospodinu našem.
 Amen.

Tko po zagovoru s. Jule i susestara u duhovnim i tjelesnim potrebama zadobije koju milost, neka javi na adresu:

Provincijalat Kćeri Božje ljubavi, Nova ves 16, 10000 Zagreb
 Tel. 00385 (1) 4668 464

Vicepostulatura Drinskih mučenica, Granešina 7, 10040 Zagreb
 Tel. 00385 (1) 2981 755

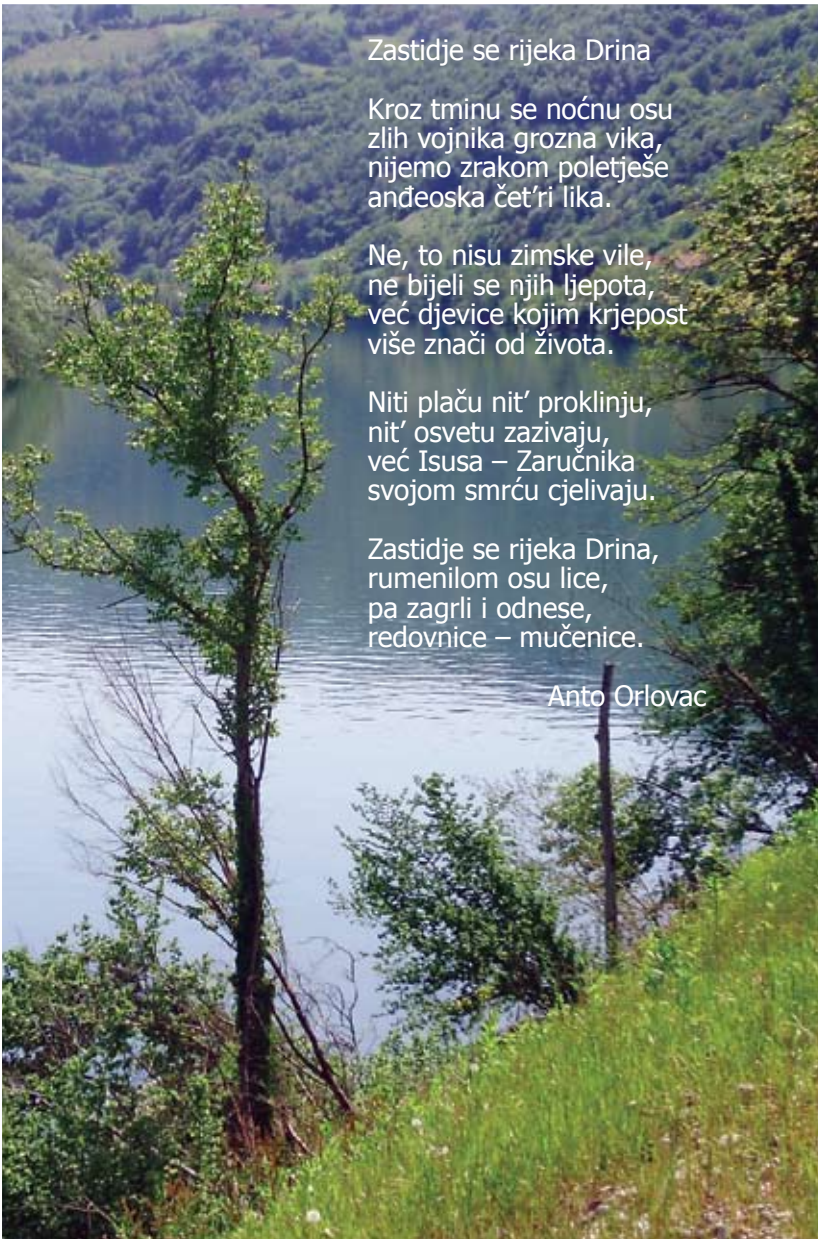
E-mail: kauza.dmučenice@gmail.com
www.kblj.hr

Novčane priloge možete slati na naše račune u Privrednoj banci:

Broj kunskog računa: Privredna banka Zagreb, 2340009-1510357988

Devizni račun: SWIFT: PBZGHR2X, HR24 23400091 510357988

Na poledini: Rijeka Drina i dio pjesme mons. Ante Orlovca

Zastidje se rijeka Drina

Kroz tminu se noćnu osu
zlih vojnika grozna vika,
nijemo zrakom poletješe
andeoska čet'ri lika.

Ne, to nisu zimske vile,
ne bijeli se njih ljepota,
već djevice kojim krjepost
više znači od života.

Niti plaču nit' proklinju,
nit' osvetu zazivaju,
već Isusa – Zaručnika
svojom smrću cjelivaju.

Zastidje se rijeka Drina,
rumenilom osu lice,
pa zagrlj i odnese,
redovnice – mučenice.

Anto Orlovac